

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 czerwca 2019 roku

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w pozwie p-ko pozwanemu J. Z. domagał się zapłaty kwoty 2 029,99 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 1 952,12 zł liczonymi od dnia 23 października 2018 roku do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów sądowych /k.2-3/.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż pozwany jest zobowiązany z tytułu umowy kredytu na zakup towarów/usług z dnia 27 sierpnia 2016 roku, na podstawie której otrzymał do dyspozycji kwotę 4 183 zł. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty, a całe zadłużenie stało się wymagalne w dniu 29 września 2018 roku. Mimo wezwania nie spłacił należności, na którą składają się kwoty: 1 952,12 zł tytułem należności głównej wynikającej z umowy i 77,87 zł tytułem odsetek.

W dniu 7 grudnia 2018 roku został wydany nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e (...) (k. 4v).

W sprzeciwie pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, zarzut braku wymagalności roszczenia oraz nieważności umowy, jak też braku legitymacji czynnej powoda (k. 9v).

W wyniku skutecznego wniesienia sprzeciwu sprawa została przekazana do tut. Sądu (k. 13v).

Strony podtrzymały w toku postępowania swoje stanowiska (k. 16-17, 36, 40).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 sierpnia 2016 roku pozwany J. Z. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu na zakup towarów/usług nr (...). Kwota przyznanego pozwanemu kredytu wynosiła 4 183 zł i taka kwota została postawiona do jego dyspozycji. Umowa została zawarta na okres 30 miesięcy – od dnia 27 sierpnia 2016 roku do dnia 27 lutego 2019 roku. Zgodnie z treścią pkt 4 i 5 umowy spłaty powinny być dokonywane co miesiąc zgodnie z tabelą, a w przypadku braku spłaty lub opóźnień w płatności pożyczkodawca naliczał odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, określonych w art. 481 k.c. (na dzień zawarcia umowy 14 %). W przypadku opóźnienia w zapłacie co najmniej dwóch pełnych rat Bank mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia – wówczas pozwany był zobowiązany do spłaty całości zadłużenia w terminie 30 dni od dnia wypowiedzenia umowy. Po upływie okresu wypowiedzenia całość należności stawała się zadłużeniem przeterminowanym (pkt 5 ust. 2).

Dowód: /umowa kredytu k. 22-25/.

Pozwany początkowo regulował zadłużenie, jednak w grudniu 2017 roku zaprzestał spłaty rat. W związku z tym powód pismem z dnia 4 lipca 2018 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 17 lipca 2018 roku, wezwał pozwanego do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy. Następnie pismem z dnia 21 sierpnia 2018 roku Bank wypowiedział pozwanemu umowę kredytu z 30-dniowym okresem wypowiedzenia. Należności na dzień wypowiedzenia wynosiły 1 996,17 zł, w tym z tytułu kapitału – 1 952,12 zł. Wypowiedzenie doręczono pozwanemu w dniu 30 sierpnia 2018 roku.

Dowód : /wezwanie do zapłaty k. 27, wypowiedzenie umowy k. 26, potwierdzenia odbioru k. 28-29/.

W dniu 22 października 2018 roku powodowy Bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych na nazwisko J. Z. opiewający na kwotę łączną 2 029,99 zł, w tym 1 952,12 zł z tytułu należności głównej i 77,87 zł z tytułu odsetek za okres od dnia 27 sierpnia 2016 roku do dnia 22 października 2018 roku.

Dowód : /wyciąg z ksiąg banku k. 21/.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie wskazanych dowodów. Dokumenty załączone do akt sprawy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone i tego, że osoby, które je podpisały złożyły zawarte w nich oświadczenia. Korzystają one z domniemania autentyczności i prawdziwości – ich treść lub forma nie były kwestionowane przez strony, również Sąd po zapoznaniu się z nimi nie powziął co do nich wątpliwości. Dokumenty te wskazują w szczególności na treść stosunku umownego, którego stronami byli powód (wierzyciel) i pozwany J. Z., brak uregulowania zobowiązania i datę wymagalności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Powód domagał się w niniejszym postępowaniu zapłaty kwoty 2 029,99 zł z tytułu umowy kredytu z dnia 27 sierpnia 2016 roku, wskazując, że kwota powyższa stanowi niespłacone, wymagalne zobowiązanie pozwanego z tej umowy. Powód w sposób precyzyjny wskazał, jakie kwoty składają się na powyższe zadłużenie (kapitał i odsetki). Z treści pozwu i dołączonych dokumentów wynika, iż pozwany począwszy od grudnia 2017 roku nie regulował rat pożyczki, z których każda wynosiła 139,43 zł w związku z czym był wzywany do zapłaty, a następnie cała wierzytelność stała się wymagalna. Z wykazu wpłat i sposobu ich zaksięgowania (k. 16v – w piśmie procesowym powoda z dnia 4 kwietnia 2019 roku) wynika, iż pozwany na poczet kapitału pożyczki w kwocie 4 183 zł dokonał łącznych wpłat w wysokości 2 230,88 zł, zaś do spłaty pozostała właśnie kwota 1 952,12 zł. Odsetki umowne za opóźnienie i ich wysokość wynikają natomiast z zapisów umowy. Wezwanie do zapłaty zaległości oraz ostatecznie wypowiedzenie umowy zostały skutecznie doręczone pozwanemu, co również potwierdza wymagalność tego roszczenia.

Dokonując zatem oceny roszczenia powoda należy wskazać, iż dokumenty przedłożone przez powoda w postaci umowy, wezwania do zapłaty, wypowiedzenia i wyciągu z ksiąg banku jednoznacznie potwierdzają istnienie, wysokość i wymagalność roszczenia z tytułu tej konkretnej umowy. W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany co prawda podniósł szereg zarzutów, w tym zakwestionował istnienie i wysokość roszczenia, jego wymagalność, a nawet legitymację czynną powoda, jednakże zarzutów tych nie poparł jakimkolwiek dowodem. Pozwany ograniczył się w toku postępowania do przedłożenia odpisu sprzeciwu, nie stawiał się na rozprawę, mimo prawidłowego doręczenia mu wezwania – jego twierdzenia należało zatem uznać za gołosłowne. Sąd doszedł do przekonania, iż powód, który był zobligowany do wykazania swych twierdzeń zgodnie z treścią art. 6 k.c., podjął temu obowiązkowi i udowodnił za pomocą przedstawionych dokumentów istnienie oraz wysokość roszczenia, jak również swoją legitymację procesową. W świetle tych dokumentów nie budzi też żadnych wątpliwości wymagalność roszczenia i jej data.

Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu nieważności umowy pożyczki należy stwierdzić, iż pozwany nie sprecyzował z czym wiąże taki skutek, ograniczając się jedynie do zgłoszenia ogólnego zarzutu. Samą nieważność należy oceniać w świetle art. 58 k.c., który stanowi, iż nieważna jest czynność prawna sprzeczna z ustawą, mająca na celu obejście ustawy – chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż w miejsce nieważnych postanowień wchodzi odpowiednie przepisy ustawy, jak też czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Analiza treści umowy z dnia 27 sierpnia 2016 roku nie wskazuje na zaistnienie którejkolwiek z wymienionych przesłanek nieważności. Umowa jest sformułowana jasno, określa wszystkie niezbędne elementy zobowiązania, a ich akceptację potwierdza własnoręczny podpis pozwanego pod jej treścią. Co istotne, pozwany mimo kwestionowania samego istnienia zobowiązania z tytułu tej umowy i jej ważności faktycznie regulował swoje zobowiązanie przez okres ponad roku spłacając systematycznie raty.

Należało zatem przyjąć, iż powód wykazał swoje roszczenie w całości i zasądzić na jego rzecz kwotę dochodzoną pozwem z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty kapitału, tj. 1 952,12 zł. Data początkowa naliczania odsetek jest zgodna z żądaniem pozwu i wiąże się z datą wystawienia przez powoda wyciągu z ksiąg bankowych.

W pkt II Sąd orzekł o kosztach postępowania zgodni z regułą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.), zasądzając od strony przegranej (pozwanego) na rzecz strony wygrywającej proces (powoda) kwotę 50,69 zł, na którą składają się 30 zł opłaty uiszczony od pozwu i 17 zł opłaty od pełnomocnictwa oraz 3,69 zł taksy notarialnej.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Z/

1/(...)

2/ (...)

3/ (...)